

ГОЛЯМА ЗАРЯ

и ярки цветове

„Защо Небесният Отец не премахва силните шумове?“ – попита Шарлот.

От Хедър Съливън
(По истинска история)

Тази история се случила в САЩ.

Шарлот мразеше силните шумове! Не харесваше начина, по който звуците блъскаха в ушите ѝ и отекваха в главата ѝ. Дори да знаеше, че е в безопасност, тя все пак се напрягаше, когато спирачките на коли свистят, тълпи скандират или барабани бумтят.

И Шарлот *изобщо* не харесваше фейерверките! Семейството ѝ опитваше много неща, за да я успокоява при силни шумове. Татко ѝ купи специални слушалки да заглушават шума. При гръмотевици мама се гушкеше с нея под завивките. Шарлот също така се молеше за помощ, за да не се страхува.

Всички тези неща помагаша. Но силните шумове все още я караха да се страхува.

„Тази вечер ще ходим на специално шоу с фейерверки в парка – каза мама на Шарлот. – Искаш ли да дойдеш?“

Шарлот се намръщи. „Но фейерверките са толкова шумни.“

„Сега когато си по-голяма, фейерверките може да са по-забавни за гледане – отговори мама. – Всичките ти приятели ще бъдат там. Дори може да вземем специалните ти слушалки. Мислиш ли, че можеш да опиташ?“

Шарлот въздъхна. „Добре. Май ще опитам.“

Шоуто с фейерверки в парка започна съвършено. Шарлот и приятелките ѝ тичаха по тревата, споделяха си лакомства и играеха игри. Скоро небето започна да се смрачава. Шарлот седна и придърпа слушалките си, докато нервно гледаше небето.

БУУМ! БУУМ! Тряс!

Сърцето на Шарлот заби по-бързо и почувства напрежение. Тя скочи и се опита да се измъкне от бумтенето около себе си.

Мама изтича след нея и я сграбчи. Те седнаха и мама я прегърна силно. Сълзи се стичаха по лицето на Шарлот.

„Съжалявам, че се изплаши – каза мама. – Аз съм тук с теб. Нека се съсредоточим върху цветовете, за да не забелязваш звука толкова много. Какво виждаш с очите си?“

Шарлот пое дълбоко дъх. „Виждам златно, червено и зелено.“

„Сега използвай носа си – каза мама. – Какво помиришваш?“

„Мога да помириша дима и тревата – отвърна Шарлот. – И пуканки!“

„Кои други сетива можеш да използваш в момента?“

Шарлот затвори очи. „Мога да ги почувствам. Когато фейерверките избухват, мога да почувствам трептенето в гърдите си.“

„Можеш ли да вкусиш нещо?“ – попита мама.

Шарлот изплези език. „Не мога да вкуся фейерверките.“ Тя се засмя.

Всичко това възбуди любопитството на Шарлот. *Как хората правят различните цветове? – чудеше се тя. – Защо фейерверките избухват? Как правят различни форми?* Фейерверките не изглеждаха толкова страшни вече.

„Мамо, фейерверките са удивителни!“ – каза Шарлот.

Същата вечер, докато мама я слагаше в леглото, Шарлот попита: „Защо Небесният Отец не отговори на молитвите ми, когато го помолих да премахне силните шумове?“

Мама се замисли за момент. „Не винаги Небесният Отец премахва страшните неща – отвърна тя. – Но понякога Той ни помага да виждаме нещата по различен начин или ни дава хора, които ни утешават.“

„Както ти ми помогна тази вечер!“ – каза Шарлот.

„Точно така! – Мама се усмихна. – Ти отиде на представлението с фейерверките, въпреки че те беше страх. След това Небесният Отец ти помогна да успокоиш страховете си. Той също така ти помогна да видиш красотата на фейерверките, като използваш другите си сетива.“

Шарлот помисли за ярките цветове в небето и се усмихна. Тя все така не харесваше силните шумове. Те все още я плашеха. Но знаеше, че Небесният Отец винаги може да ѝ помага да бъде смела. ●

„Не бой се, защото Аз съм с тебе“
(Исая 41:10).